

Sygn. akt V KO 121/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **C. T.(T.)**

oskarżonego o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2020 r.

wniosku Sądu Okręgowego w S.

zawartego w postanowieniu z dnia 9 listopada 2020 r., sygn. akt IV Ka (...)

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. .

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy w S. w sprawie o sygn. akt IV Ka (...), wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania przedmiotowej sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Wnioskodawca wskazał, że C. T. został skazany nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 15 lipca 2019 r., sygn. akt V K (...), za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione na szkodę sędziego Sądu Okręgowego w S.– R. T. . Apelację od ww. wyroku wniósł C. T. , składając również wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

W ocenie wnioskodawcy, rozpoznanie sprawy przez sąd, w którym służbę sędziego pełni osoba pokrzywdzona przestępstwem, i do którego to przestępstwa

miało dojść w związku z urzędowaniem tego sądu, byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Szczególny charakter instytucji uregulowanej w wyżej wymienionym przepisie przemawia za tym, że przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji wyjątkowej, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, odstępianie od rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r., sygn. akt V KO 55/06).

Biorąc pod uwagę powyższe wskazania, stwierdzić należy, że sytuacja, w której osobą pokrzywdzoną przestępstwem nieprawomocnie przypisanym C. T. jest sędzia sprawujący funkcję orzecniczą w sądzie będącym właściwym do rozpoznania apelacji od wyroku skazującego – może w odbiorze społecznym rodzić wątpliwość co do gwarancji prawidłowego procedowania przez ten sąd, tj. Sąd Okręgowy w S. . Nie można przy tym pomijać, że przypisywany apelującemu czyn z art. 226 § 1 k.k. pozostaje w związku z działalnością orzecniczą sędziego R. T. co sprawia, że podstawa faktyczna wystąpienia jest szczególna i może nasuwać wątpliwości co do obiektywnego rozpoznania sprawy w sądzie właściwym.

Wobec tego, aby nie stwarzać zarówno po stronie oskarżonego, jak też w odbiorze społecznym, chociażby nieuzasadnionych, ale opartych na racjonalnych przesłankach, wątpliwości co do tego czy wszyscy uczestnicy procesu są traktowani przez sąd w sposób równy, uznać należy, że dobro wymiaru

sprawiedliwości przemawia za przekazaniem niniejszej sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

Z tych względów, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.